

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת תמיד פרק ב

כ"ג סיון

היתה שם שהקנו מתחמם בה אחר שטבל. ובית כסא של כבוד היה שם. וזה היה כבודו מכאן נטיל ידע שיש שם אדם ואני נכנס. מכאן פתוח ידע שאין שם אדם ויכול לנכס. ירד וטבל עלה וסתפג ותקנח באלוקיית. ותתחמם כנגד המדרה. בא וישב לו אצל אחיו הכהנים בבית המוקד. אף על פי שטבל אלו אסור לו להיות בעגרה (דלגלגו). הכא שאני שלא הטרירוהו לצאת באמצע הלילה. לפי שנטמא בפנים. דטבול יום אינו אסור לנכס ומתנה ליה אלא מדרבנן. ועין לקמן מדות פרק א משנה ט ברע"ב. עד שהשערים נפתחו והיה יוצא לו לחוץ והולך לו שטבל יום נפתלח חוץ לעגרה.

ב מי שהוא שהיה רוצה לתרים את המזבח תרומת הדשן, היה משכים וטובל עד שלש יבוא הממנה, מפני שלא היה אדם נכנס לעגרה לעבד עבודה אפילו אדם עד שיטבל, וכן גם כשנכנס שלא לשם עבודה, צריך שיהיה. ומפרשת המשנה וכי באינו שעה הממנה כי שהוא צריך להקדים לטבול. לא כל העתים היות פעמים שהוא לא מקריאת השבת המרנגול, או כהן שהיה רגיל לקרות בכל יום סמוך לעלות השחר: עמדו כהנים לעבודתהם, או סמוך לו מלאכין או מלאכין, ולכן מי שרצה לתרים היה צריך להשכים עד לפני בא ידוע עת הממנה מושב בבלת בית המוקד, והם פתחו לו. אמר להן הממנה: מי שטבל יבוא ללשכת הגזית ופיסו, ואותן שהיו טובלים קדם שיבוא הממנה, הפיסו נכנסו בגורל. מטילין פיסו הפי טורל, וכן מי שזכה בגורל, ויפך פיסו מפרש במשכת יואק (פרק ב במשנה יא). ג' נטל הממנה את המפתח מתחת טבלא של שער, ותפתח את המפשט, פתח הקטן שבו נכנסין לעגרה במבאר במשכת מדות (פרק א משנה ז), ונכנס מבית המוקד לעגרה ונכנסו אחריי טובלים ושטבלו לעבודת אבות של

אור כזים, ויחלוקו לשתי כתות, אלו הולכים באכסדרא דרך המזרח במזרח העגרה ואלו הולכים באכסדרא דרך המערב. היה בודקים כלי המקדש והולכים עד שמגיעו למקום (בית) עושי חבתים, ששם הכיט נמכת כהן גדול שהיה מביא בכל יום מחציתה בשבי ומחציתה בערב, והוא סמוך לשער קמור. הגיעו אלו ואלו אמרו שלום הכל שלום, ולומר מציאו הכל על קמורו ולא נפקד מהם דבר. העמידו מאותן כהנים עושי חבתין לעשות חבתין, והיו להם המפיון לולש המפתח. והמת דרוש מעל המזבח הוא מצות ששה. דכתיב ויסיא א: "והרים את הדשן", ואחר כך צוברים כל האפר ומעלין אותו על גבי המזבח, שהוא כרי של אפר עשוי בתפוח, ואחר כך מילק את האפר למשך. כדי שיהא מקום שמי למערה, ולדעת הרמב"ם בכל יום מסלק האפר, ולרש"י רק כשיש אפר הרבה מסלקו למטה ומוציאו אותו מחוץ לעיר במקום הנקרא שער הדשן. **ד** מי שזכה לתים את המזבח את מרחץ את המזבח וכו' ראשי בית בא אומרים לו, והיה שם גזע כבלי, היינו במחמה שהא כל שרת. שאין אדם רשאי לקרב לשום עבודה, עד

שתקדש ד"ך ויגדלו מן הכיור, דלינת לילה פוסלת קדוש ידים של אטמול. והרי המחמה נתונה במקצוע כזוית בין הכבש למזבח, מעוברו של כבש, כל זה אמרו לו בשעה שנקנס. אין אדם נכנס עמו דאין אדם נכנס שם, לכן הכבש ולאולם, אלא בשעת עבודה, ולא נר כידו, ואף על פי שחולף לחייו, אלא מהלך לאור המערכה. לא היה רואין אותו שקבש המזבח כגבה ומפסיק, ולא שומעין את קולו, עד ששומעין קול העז ששעה שני קטין כהן גדול שהיה בבית שני עשה מוכני לכיור כמין לגלגל שבו משקעין את הכיור ובורו שלא יפסלו מימיו לכ"ג, וישומעין שמעו קול העז. והם אומרים הגיע עת לקדש. קדש ד"ך ויגדלו מן הכיור טל מתחת הסף ועלה וראש המזבח ופנה את החלים היך והיך, וחתה מלא המחמה מן החלים המאכלת והפנימית שבאמצע האש שנתאכלו היטב, דכתיב ויסיא א: "והרים את הדשן אשר תאכל האש", וירד, הגיע לרצפה הפך פניו לצפון, הלך למזרח של כבש כעשר אמות צבר את החלים על גבי הרצפה, דכתיב (טו) "ושמו אצל המזבח", שלא יפוך. וישו אותם רחוק מן הכבש המזבח שלשה טפחים. מקום שנתנים שם מראות העז. הינו שהקורבן ואברים הפנימיים מזהב הקטרת, והמזנה אפר ותולדות המזנה, דשם היו שמים שלשה דברים אלו וישוה דברים אלו בכלעיים במקומו. ובתרומת הדשן מסתפק בתוספות, ועין בחור"ט.

פרק ב א ראוהו אחיו שירד, והם רצו ובאו. מהרו וקדשו המזבח שירד מן המזבח ונתן החלים במזרחו של כבש, והם רצו ובאו לכיור. מהרו וקדשו וידיהם וירגליהם מן הכיור וכלו את המגרות יעים שמסירו בנה הדשן, ואת הצנורות וקלע שותחין בכשר שלא נתקעלו, ולא לראש המזבח, האברים והפדרים החלבים שלא נצטדו מעבר סוקים מסלקין אותן לצדדי המזבח, דהני מהמפכין אותו

בצנורות לצד המזבח, כדי שיוכל לרף כל האפר, אם אין הצדדיו מחזיקין סודרין אותם בסובב על הכבש, הינו על הכבש שנקנך הסובב, דקבש מזבח לגבי אפילו. **ב** לאחר ששקלו האברים לצדדים, החלו התחלו מעלין באפר שמושכים לו, ומעלין את האפר על גבי המפתח, הינו כרי של אפר העשוי בתפוח, ותפוח היה באמצע המזבח, פעמים שהיה עליו כשלוש אמות כור, ומפרש בגמרא דנזומא קתני, דלא השאירו עליו כל כך אפר. וירגלים לא היו מושנין אותו, לא היו מוציאו הדשן לחוץ אף על פי שהיה רבה על המזבח, מפני שהוא נוי למזבח, שיהא נראה שוקריו עליו הרבה בקבנות. ממיין לא נתעצל הבתן מי שטבל עליו לעשות מלוהציא את הדשן. שלש טפחות היו שישו בכל יום א' ומפיל דוליה, שעליה טקריבו התמיד, והיו גם כן מעלים שני גזרי עצים יתר על צעי המערכה, דכתיב (ה' ה') "ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר", **ב** מערכה קטנה בצדה, ושומקא חלוקים אש במחמה להקטיר קורח בבקר ובערב. **ג** מערכה שלישית שלא היתה משפשת כלום אלא לקח האש, דכתיב (סו א') "אש

משניות מבוארות

מסכת תמיד פרק ג

כ"ג סיון

אדם, וי שתי הדיים הנפרם הקדומות בכהן זו, העוקץ הנזב והרגל השמאלית בכהן שלישי, ח) החזה שמן שעל החזה והמרה מקום שהוא מעלה גרה הוא הנצאר ובו מחברים קני הנראים עם הכהן וכלכו. בכהן רביעי, וישתי דפנות בכהן חמישי, י) הקרבים בני מעים נכתי ששי, יא) הסלת עשורן למנות נכתי על שם תמיד בכהן שביעי, יב) והתחייבם חצי עשורן למקחתו של כהן גדול שוקרה בכל יום עם הממין (מחציתה בבקר ומחציתה בערב) בכהן שמיני, יג) והיו שלשת למים לנכך התמיד (מחצית) הפיסו וזה מי שזכה מי שעלה בגורל וזרק את הדם וי"ב כהנים הבאים אחריו במספר משכים עמו, והניו פיס אהז. **ב** אמר להם הממנה (הוא אהז) בכל יום אחר שהפסו: באו ועלו על מזון גבה שבעגרה וראו אם הגיע מקום החיטה של תמיד, שהשחיטה פסלה בלילה, שצאמר ויסיא טו, ו: "ביום וזכתם", אם הגיע, והואה הגיע המזרח אומר בריהו האיר והכריק השחר, מתאי כן שמואל אפסו כך היה היראה אומר, האיר פניו לא המזרח וזה זמן ויתר אחר מבקראי, אותם ששומדים למטה שואלים: עד שהוא בתחילת, האם הגיע האור לתחילתו, וזהו כדי להקטיר זכות באומתי שבתחילתו, והואו זה ששומד למעלה אומר לו, **ג** אמר להם הממנה צאו והביאו טלה מלשכת השלטים, והרי לשכת השלטים היתה במקצע צפונות מערבית של עגרה, וארבע לשכות היו שם בבית המוקד דקמפרש במשכת מדות פרק א משנה ו, אחת א) לשכת השלטים ששם היו שלטים במקריבם ממום לקרוב תמיד, ואחת ב) לשכת החותמות של לחקי סלת ומקנה וכן לנכסי, שהיו הולכים באצל המקנה על החותמות שמשקין על מעות פני הצדד והממנה ותחו לו חותם ומולך החותם אצל המקנה של הנכסים או על הסלת, כמבאר במשכת מדות פרק א משנה ד, ואחת ג) לשכת בית המוקד של שם

החלו מעלין הגזרין לסדר אש המערכה, שני כשרים למערכה. היו, כל העצים כשרין למערכה, חוץ משל זית ושל גפן. אבל באלו רגילין, במקריבות של תאנה ושל אגוז ושל עץ שמון: ד) סדר המערכה גדולה מזורה, וחיזיתה מזורה, וראשי הגזרין הפנימיים היו נוגעים בתפוח. ורוח היה בין הגזרין שהיו מצייתים את האלייתא משם צעי תאנה פיו, לסדר המערכה שניה לקטרת מנגנך קרו מערבית דרומית, משודו מן הקרו כלפי צפון ארבע אמות, בעמד חמש סאים גחלים, ובשבת בעמד שמונת סאין גחלים, ששם היו נותנין שני כוכי לבונה של לחם הפנים. האברים והפדרים שלא נתאכלו במקרב, מחזירין אותן למערכה. הצניו שתי מערכתוב כבש, וירדו ובאו להם לתפוח היזית:

פרק ג א אמר להם הממנה, בואו והפיסו, מי שוחט מי זורק, מי מדרשו מזבח הפנימי, מי מדרשו את המזורה, מי מעלה אברים לכבש, הראש, והרגל, ושתי הקרבים, העקץ, והרגל, החזה, והגרה, ושתי דפנות, הקרבים, והסלת, והחבתים, והניו ימין, וזה מי שזכה: **ב** אמר להם הממנה, צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. אם הגיע, היראה אומר, בקראי. מתאי כן שמואל אומר, האיר פני כל המזרח, עד שהוא בתחילתו, והוא אומר, הין: **ג** אמר להם, צאו והביאו טלה מלשכת השלטים, והרי לשכת השלטים היתה במקצוע צפונות מערבית, וארבע לשכות היו שם, אחת לשכת השלטים, ואחת לשכת החותמות, ואחת לשכת בית המוקד, ואחת לשכה שהיו עושיין בה לחם הפנים: **ד** נכנסו ולשכת הכלים, והוציאו משם שלשעים ושלושה כלי כסף וכלי זהב. השקו את התמיד כוס של זהב. אף על פי שהוא במקרב במקרב, ובמקורו לאור האבקות: **ה** מי שזכה בתמיד, מושכו והולך לבית המטבחים, ומי שזכו באברים הולכין אחרייו. בית המטבחים היה לצפון של מזבח, ועליו שמונה עמודים נכסין, ורביעית של ארז על גביהו, ואונקליות של ברזל היו קבועין בהו, ושלושה סדרים היה לכל אהז אחד ואחד, שבהו תוליו, ומפשיטין על שלחנות של שיש שבין העמודים:

המזרח הולקת שם תמיד, ואחת ד) ושתי שהיו עושיין כל לחם הפנים. **ד** נכנסו ולשכת הכלים והוציאו משם שלשעים ושלושה כלי כסף וכלי זהב ולא אתפרש למה צריכין ממן זה, והרמב"ם קתב ואפסר שהוא נכנך כלי שרת שצריכין להם לעבודת היום. השקו את התמיד כוס של זהב סמוך לשחיטתו כדי שיקאו עורו נפש יפה, אף על פי שהמזבח במקרב במקרב דהתמיד צריך בקור ארבעה ימים קדם שחיטה, במקורו אותו עוד פעם לאור האבקות ושחוקתו שם. **ה** מי שזכה בתמיד לשחטו טלה ולחולקו לבית המטבחים, ומי שזכה באברים הולכין אחרייו, לישבו לעלה השלה בשעת שחיטה, דקלוקמ פרק ד משנה א. בית המטבחים היה לצפון של מזבח ועליו שמונה עמודים נכסין מוכין, ומפרש במשכת מדות פרק ג משנה ה', ורביעית עצים מרובות של ארז על גביהו של העמודים, ואונקליות וים של ברזל היו קבועין בהו נכסין בעצים המרובות. ושלושה סדרים של וים היה לכל אחד ואחד זו למעלה מזו, שבהם תולין הבקמה ומפשיטין על

אפשר לעשות פיס משום דאין בא ונטל מנפת מאחד מהם, או דהיו עומדים כנגול ואי אפשר דאחזיקיהם לבית, עיני תרי"ט.

פרק ג א אמר להם הממנה בואו אלי והפיסו, היטלו טורל, כמו שמפרש בפרק ג יזומא, וזה הגורל השני, וישלש עגרה כהנים וזכין בו: מי שוחט את התמיד, ואף על גב דשחיטה כשרה כזו תקנה בה פיס, דכיון דתחלת עבודת הממין היה חביבה להו, ואם לא יעשו פיס: בואו לריב עליה. **מי זורק את הדם**, כמי שזכה בעגרה המפרש שאמר הממנה, א) וזה כפולת הדם ובזריקתו הדם, שהיה עולה חשובה מן השחיטה, שהשחיטה כשרה אף כזו, והספקו לו ובא אחריו במקפר הוא ב) שוחט, והספקו לו ג) מי מדרשו מסיח הדשן מן מזבח הפנימי של הקטרת, מי ז' מדרשו מסיח הדשן מן המזנה, וה' מי מעלה אברים לכבש, והממשיך על מעלה את הראש והפדר פרום על בית שחיטתו והרגל הקמית ועמו עוד שמונה בני